

Rep.Nr. 08/1267

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN ACHTENTWINTIG MEI
TWEEDUIZEND EN NEGEN

7de KAMER

not. 580, 2°, Ger. W.

werkloosheidsuitkeringen

tegenspraak

definitief

in de zaak:

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING,
openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel,
Keizerslaan 7,

appellant, vertegenwoordigd door meester V. Beckers
loco meester R. Swennen, advocaat te Zellik,

tegen :

B **Claire**, wonende te

geïntimeerde, vertegenwoordigd door meester I. De
Jonghe loco meester B. Biesemans, advocaat te Brussel.

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgende arrest uit:

Het arbeidshof neemt kennis van de volgende procedurestukken:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, op
tegenspraak gewezen door de twintigste kamer van de

arbeidsrechtbank te Brussel op 17 maart 2008 en ter kennis gebracht van de partijen op 26 maart 2008 overeenkomstig artikel 792, tweede lid, Ger. W.;

- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van het arbeidshof te Brussel op 14 april 2008;

- de conclusies voor de beide partijen;

De partijen werden gehoord in de mondelinge uiteenzetting van hun middelen en conclusies ter openbare terechtzitting van 30 april 2009, waarna de debatten werden gesloten. Het openbaar ministerie heeft een mondeling advies uitgebracht, waarna de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.
Mevrouw B op 30 juni 2005 ontslagen door haar werkgever met betaling van een verbrekingsvergoeding, die de periode dekte van 1 juli 2005 tot en met 28 februari 2007. Zij ontving verder, op het ogenblik van haar uitdiensttreding, het vakantiegeld bij uitdiensttreding.

Op 1 maart 2007 heeft zij werkloosheidsuitkeringen aangevraagd.

Bij beslissing van 16 april 2007 heeft de gewestelijk directeur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (RVA) geoordeeld dat mevrouw B een aanspraak kon maken op werkloosheidsuitkeringen voor de periode van 1 maart 2007 tot en met 10 maart 2007. De gewestelijk directeur was van oordeel dat, vooraleer mevrouw B aanspraak kon maken op werkloosheidsuitkeringen, nog het saldo van de dagen, overeenstemmend met het vakantiegeld bij uitdiensttreding, dat nog niet opgenomen was, diende aangerekend te worden.

2.
Op 25 juni 2007 heeft mevrouw B beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de arbeidsrechtbank te Brussel. Bij vonnis van 17 maart 2008, ter kennis gebracht bij gerechtsbrief van 25 maart 2008 (ontvangen op 26 maart 2008), heeft de arbeidsrechtbank het beroep gegrond verklaard en de bestreden beslissing vernietigd. De arbeidsrechtbank was van oordeel dat er geen enkele wettelijke basis aanwezig was om de periode, gedekt door de verbrekingsvergoeding, fictief te verlengen met vakantiedagen die de werknemer, ingevolge zijn ontslag, niet heeft kunnen opnemen.

3.

Bij verzoekschrift van 14 april 2008 heeft de RVA tegen deze beslissing beroep aangetekend.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het vonnis en is aldus tijdig.

III. BEOORDELING.

1.

De RVA stelt dat de toepasselijke bepalingen zo dienen geïnterpreteerd te worden dat, bij samenloop van een verbrekingsvergoeding en een vakantiegeld bij uitdiensttreding (waarbij, volgens artikel 20 van het Ministerieel Besluit van 26 november 1991, de door het vakantiegeld gedekte dagen niet uitgeput mogen worden tijdens periodes van volledige werkloosheid die niet vergoedbaar zijn ingevolge de betaling van een verbrekingsvergoeding), de periode gedekt door de verbrekingsvergoeding fictief moet geacht worden geschorst te zijn tijdens de periode waarvoor de vakantiedagen worden aangerekend. Hij verwijst daarbij naar recente rechtspraak van het arbeidshof te Mons, van het arbeidshof te Antwerpen (Arbh. Antwerpen 13 september 2007, *JTT* 2008, p. 88), van het arbeidshof te Gent (Arbh. Gent 20 februari 2003 inzake A.R. 2001/35 en 02.03.2000 inzake A.R. nr. 98/285) en ook van dit hof (Arbh. Brussel 10 april 2008, zevende kamer, A.R. nr. 49.871, inzake RVA t D).

De RVA stelt dat iedere andere oplossing erop neer zou komen een discriminatie in het leven te roepen tussen de werknemer, die zijn opzeggingstermijn dient te presteren, en waarvan de opzeggingstermijn zonder betwisting geschorst wordt tijdens de duur van de vakantie, en de werknemer die een verbrekingsvergoeding betaald krijgt.

2.

Om werkloosheidsuitkeringen te kunnen genieten moet de werkloze zonder arbeid en zonder loon zijn wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil (artikel 44 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering – hierna genoemd *werkloosheidsbesluit*).

Artikel 46 van het werkloosheidsbesluit bepaalt dan in zijn § 1:

“ Wordt voor de toepassing van artikel 44 inzonderheid als loon beschouwd:

...

3° het vakantiegeld

...

5° de vergoeding waarop de werknemer aanspraak kan maken uit hoofde van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst, met

uitzondering van de vergoeding wegens morele schade en de vergoeding die toegekend wordt ter aanvulling van de werkloosheidsuitkering.

...

De Minister kan na advies van het beheerscomité bepalen:

1° het tijdstip waarop de werkloze de dagen gedekt door vakantiegeld of door de bezoldiging bedoeld in het eerste lid, 3° en 4° moet uitputten alsmede de wijze waarop het aantal dagen dat door deze bezoldiging gedekt is wordt berekend”.

In uitvoering van dit laatste lid bepaalt het Ministerieel Besluit van 26 november 1991, artikel 20, 1° het volgende:

“ De werkloze moet de dagen die gedekt zijn door vakantiegeld ten laatste uitputten in de maand december van het jaar dat volgt op het vakantiedienstjaar.

De door vakantiegeld gedekte dagen mogen niet uitgeput worden tijdens periodes van volledige werkloosheid die niet vergoedbaar zijn in toepassing van artikel 46 van het koninklijk besluit ingevolge het ontvangen van een vergoeding wegens de beëindiging van de arbeidsovereenkomst...”.

3.

Uit deze bepalingen volgt alleszins dat zowel het vakantiegeld als de verbrekingsvergoeding loon vormen voor de toepassing van art. 44 van het werkloosheidsbesluit, zodat de werkloze geen werkloosheidsuitkeringen kan ontvangen voor de periodes waarop dit loon betrekking heeft. (cfr. Arbh. Brussel 10 april 2008 , geciteerd).

Indien het werkloosheidsbesluit aan de minister de bevoegdheid geeft (de *minister kan*) het tijdstip te bepalen waarop de werkloze de dagen, gedekt door vakantiegeld, dient op te nemen, dan kan daaruit niet volgen dat aan de principiële regel - dat geen werkloosheidsvergoeding verschuldigd is voor de periode gedekt door de verbrekingsvergoeding en door het vakantiegeld - wordt afbreuk gedaan.

Overeenkomstig artikel 39 van de wet van 3 juli 1978 op de arbeidsovereenkomsten, is de partij die een overeenkomst van onbepaalde duur beëindigt zonder dringende reden of zonder inachtneming van de opzeggingstermijn, ertoe gehouden de andere partij een vergoeding te betalen die gelijk is aan het lopend loon dat overeenstemt met de duur van de opzeggingstermijn.

Indien vaststaat dat deze vergoeding onmiddellijk verschuldigd is bij de verbreking van de arbeidsovereenkomst, dan blijkt uit deze bepaling nochtans niet, net zo min als uit enige andere wettelijke bepaling, dat de verbrekingsvergoeding noodzakelijk het loon dekt voor een periode die onmiddellijk aansluit op de verbreking van de overeenkomst.

De toepassing van het cumulatieverbod, ingesteld door art. 46 van het werkloosheidsbesluit, houdt dan ook in dat, wanneer er voor de periode die normaal gedekt wordt door de verbrekingsvergoeding, een vakantiegeld verschuldigd is (dat niet mag gecumuleerd worden met de werkloosheidsvergoeding, dat ook niet mag aangerekend worden op de periode gedekt door de verbrekingsvergoeding en moet aangerekend worden uiterlijk op 31 december van het kalenderjaar), de verbrekingsvergoeding moet geacht worden een periode te dekken die zich uitstrekt tot op het ogenblik dat zowel de aanrekening van het vakantiegeld als van de verbrekingsvergoeding gerealiseerd zijn.

De bestreden beslissing van de gewestelijke directeur was dan ook op die basis gerechtvaardigd.

Het bestreden vonnis dient dan ook hervormd te worden.

OM DEZE REDENEN,

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Gehoord in zijn eensluidend mondeling advies, de heer J.J. André, advocaat-generaal, waarop partijen niet repliceren;

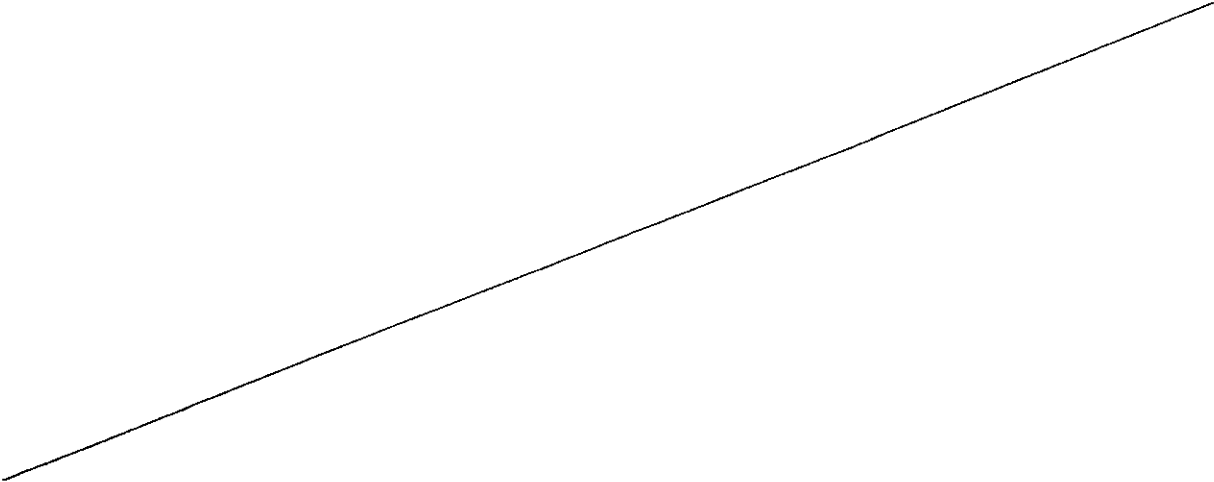
Rechtdoende op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en gegrond;

Hervormt het bestreden vonnis en verklaart de oorspronkelijke vordering ontvankelijk, doch ongegrond.

Veroordeelt bij toepassing van artikel 1017, tweede lid van het Gerechtelijk Wetboek de RVA tot de kosten de beide aanleggen.

Vereffent het bedrag van de proceskosten, in hoofde van de geïntimeerde begroot op 109,32 euro als rechtsplegingsvergoeding voor de procedure voor de arbeidsrechtbank en op 145,48 euro als rechtsplegingsvergoeding voor de procedure voor het arbeidshof.

Aldus gewezen door de zevende kamer van het arbeidshof te Brussel
en ondertekend door :

F. Kenis,

raadsheer, voorzitter;

S. Alaerts,

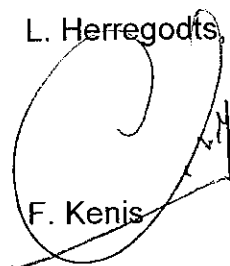
raadsheer in sociale zaken,
als werkgever;

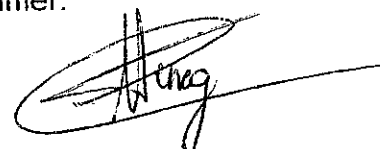
J.-P. Van Coningsloo

raadsheer in sociale zaken,
als werknemer-arbeider;

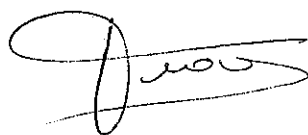
L. Herregodts,

griffier.

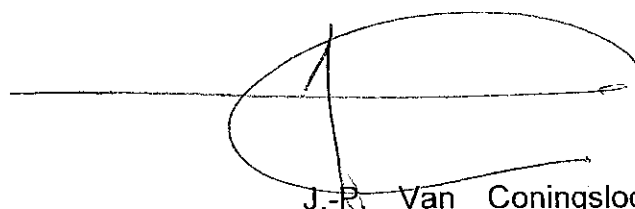

F. Kenis

L. Herregodts

S. Alaerts

J.-P. Van Coningsloo

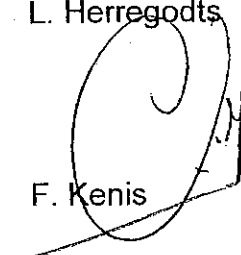
en uitgesproken op de openbare terechtzitting van de zevende kamer
van het arbeidshof te Brussel op achtentwintig mei tweeduizend en
negen door :

F. Kenis,

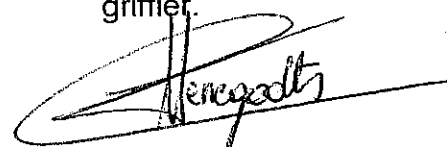
raadsheer,

Bijgestaan door

L. Herregodts

F. Kenis

griffier.

L. Herregodts